

Å KRISMERES TIL DØD - TIL LIV FOR OSS

«Hun har gjemt salven til den dag jeg skal begraves»¹

Venner!

Dagens evangelietekst inneholder to adskilte hendelser som begge peker frem mot det Herren er kommet for å gjøre, og hvordan vi som kristne skal leve i fellesskap.

I den første delen hører vi om hvordan Jesus salves av Maria. I Johannesevangeliet finner vi denne hendelsen like før inntoget i Jerusalem, og han knytter salvingen av Jesus til Lasarus søster, Maria. Her er det ikke en beretning om en angrende synderinne, men salving av kongen på vei til Jerusalem og en profetisk foregripelse av den offerdød han skulle gi seg over til. Jesus salves både til konge og prest. Kongen rir inn i Jerusalem, der presten skal bære offergaven frem - seg selv! Gud som prest og offer!

Av samme grunn ble det lest fra Filipperevangeliet² (Fil 2). Denne teksten er av Paulus først og fremst etisk motivert: Herren er forbilde for hvordan vi skal leve som kristne.

Denne hymnen er også en trosbekjennelse: Han som i kjærlighet gav alt, er han som tilbes som Herren - Adonai - den respektfulle omskrivelsen av Guds hellige navn.

I dag peker likevel hymnen på Herrens ydmykhet; kongen på eselfolen - oppfyllelsen av Sakrajas gamle profeti.³

Den duften som fulgte salvingen og fylte huset, er av kirkefedrene tolket som de troendes velduft - det Paulus skriver om annensteds: «For vi er Kristi vellukt for Gud, blant dem som blir frelst og blant dem som går fortapt.»⁴

Teksten lar oss møte både de som får mot frelse og fortapelse: I kontrast til Marias ydmyke tro, møter vi Judas` hovmodige vantro, han som her beskrives som en hykler, tyv og forræder. Vi møter her to måter å forholde seg til Kristus på: i tro eller vantro.

¹ Joh 12,1-13; dagens evangelietekst

² Fil 2,5-11; dagens episteltekst

³ Sak 9,9-10; dagens GT lektie

⁴ 2 Kor 2,15

Den andre delen av evangelieteksten har gitt denne dagen sitt navn: Palmesøndag. Jesu disipler følger selvsagt med, men forstår lite så lite som de andre i folkemengden rekkevidden av hyllingsropene: «*Hosianna. Velsignet er han som kommer i Herrens navn. Israels konge.*»

Hvor lite Jesu venner forstod, gjør Johannes klart for oss gjennom sin kommentar, gjengitt i versene like etter vår tekst: «*Dette skjønnte ikke disiplene den gang, men da Jesus hadde fått del i herligheten, husket de at dette stod skrevet om ham, og at de hadde hilst ham slik.*»⁵ Som evangelisten leser også vi profetiene i lys av Kirkens tro på at de er oppfylt i Kristus.

Det gjorde ikke de som stod langs veien for å hylle ham: for dem var han en ny Judas Maccabeus, frihetskjemperen som hadde befrikk Jerusalem fra stormakten Syria og rensset tempelet for avgudene knappe to hundre år tidligere. For mange av dem betød hosianna-ropet rett og slett: «Frels oss fra romernes herredømme! Gi ditt folk friheten tilbake!» Da det ikke skjedde, lød ropene fra mange av dem noen få dager senere: «Korsfest. Korsfest.»

Venner, det kan i utgangspunktet synes som det er stor forskjell på dem som levde da og vi som lever i dag. Forskjellen er likevel forbausende, skremmende liten. Var det ikke tro som fikk Maria til å salve Herrens føtter og vantro som fikk Judas til å stjele og til sist svike ham? Måtte det ikke tro til for å knytte mannen på eselet til den Messias profetene hadde lovet skulle komme? Vantroen fikk den samme Messias hengt på korset. Skulle det ikke tro til for å knytte kongstanken sammen med den lidende tjener som også profetene hadde sagt skulle bli «såret for våre overtredelser og knust for våre misgjerninger»?⁶

Herren Jesus kommer for å innby oss til fellesskap med seg. Budskapet er entydig, men blir mottatt på ulikt vis. Den gangen som i dag. I vår tekst som i vår tid møter vi motpoler som Maria og Judas. De hørte, visste om og kjente den samme Jesus, men forholdt seg helt forskjellig til ham. Mange av dem som hyllet av ved inntoget i Jerusalem kom til tro på ham. Like fullt var det mange av de samme menneskene som ropte «Korsfest! Korsfest!» Dagens evangelietekst handler om tro og vantro -

⁵ Joh 12,16

⁶ Jes 53, 5a

noe som bekreftes ved avslutningen av kapittelet evangelieteksten er hentet fra: der setter Jesus selv tro og vantro opp mot hverandre som de to måter vi kan forholde oss til ham på.

I følge Jesus er tro på ham å tjene og å følge: «*Om noen vil tjene meg, må han følge meg, og der jeg er, skal også min tjener være*» (v 26). Her gis troen en retning og et handlingsprogram. Hvor han er? Det er de steder han har knyttet seg til: Der ordet hans lyder og skaper tro. Der vi mottar ham som brød og vin.

«Men den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg vil reise ham opp på den siste dag. For mitt legeme er den sanne drikk og mitt blod er den sanne drikke.»⁷

Å tjene ham, er å handle slik han gjorde. Han kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene. Han, mesteren, viste det ved å vaske føttene til sine læregutter! Her er vi igjen tilbake til Filipperevangeliet og inntoget til den ydmyke kongen: vi skal følge apostelen oppfordring: å la oss prege av Herrens eget sinnelag. For ydmykheten er inngangen til det sted der Herren er, det hellige rom der han innbyr oss tjenere til å være. Der mesteren er, skal også tjeneren være!

Til ære for Ham som med Faderen og Den Hellige Ånd var, er og blir den ene, sanne Gud fra evighet og til evighet.

⁷ Joh 6, 54-55